Sportul Magazin

O fotografie de album: reprezentativa Romîniei cîștigă titlul de campioană a Europei. Pe podium, căpitanul echipei — Horațiu Nicolau. Era în octombrie 1963...

Foto: Paul ROMOȘAN

HORAȚIU!

Nu e vorba de Quintus Horatius Flaccus, poetul; și nici de vreunul dintre cei trei frați Horatius care, sub domnia lui Tullius Hostilius, după cum povestește Tit-Liviu, au luptat pentru Roma împotriva celor trei curiați, campionii orașului Alba; și nici de Horatius Cocles, romanul care s-a opus singur armatelor regelui etrusc Porsena.

Este vorba de alt campion cărula, cu ani în urmă, altcineva i-a închinat tot în aceste pagini un „portret cu ramă". Ramă aurită pentru un sportiv cu inimă mare, unul din acei campioni din spița celor care n-au avut în sport o prezență efemeră.

Am încercat să-i fac lui Horațiu Nicolau, voleibalistul, căci despre el e vorba, portretul de jucător și antrenor. N-am reușit. Biografia lui sportivă este vastă. Joacă volei de performanță de la 19 ani. În 1952 a fost pentru prima dată în lotul național, prezent la pregătirile pentru campionatul mondial din acel an, de la Moscova. Doi ani mai tîrziu, debutа în echipa națională, cu prilejul unui turneu disputat la Praga. A jucat de 332 de ori în reprezentativa României! De 332 de ori! Marile performanțe se înșiră ca mărgelele pe ață: de 10 ori campion al țării cu Rapidul anilor de glorie; cîștigător, tot cu Rapid, al „Cupei campionilor europeni" în 1961, 1963 și 1965; vicecampion al lumii în 1956 (Paris) și 1962 (Praga); campion al Europei în 1963 (București); pe locul secund în întrecerile continentale din 1955 (București) și 1958 (Praga); a făcut parte din echipa care a cucerit campionatul mondial universitar în 1957 și 1961. În 1967 și 1968, a jucat și a antrenat pe Brabo Anvers, cu care a cucerit de două ori campionatul Belgiei; în 1969 și 1970 a apărat culorile echipei A.S.U. Bruxelles, cîștigînd „Cupa Belgiei"; din 1969 pînă în 1971 a pregătit naționala Belgiei cucerind de două ori „Cupa primăverii", competiție la care participă toate țările din occidentul Europei.

Pentru a încheia, din nou cîteva date: absolvent al I.C.F. în 1956; a jucat aproape 900 de meciuri în campionatul intern, dintre care 850 în echipa Rapid, marea lui dragoste. Firește, maestru emerit al sportului.

Atîtea titluri, cupe, victorii și cifre te copleșesc. Ele reprezintă mai bine de 20 de ani de sport, de performanță, mii și mii de ore de antrenament, antrenament sever, necruțător, aspru, fără menajamente.

De 20 de ani despre Horațiu Nicolau se vorbește la superlativ. O dată încheiat contractul din Belgia, a revenit acasă. N-a stat la gura sobei, depănînd amintiri, ci a preferat nu numai să antreneze, ci să și joace în continuare. La Progresul. La 39 de ani, este decanul de vîrstă al jucătorilor noștri. Și nu este un voleibalist care ocupă doar un loc într-o echipă, ci e sufletul formației din str. Dr. Staicovici. „Atmosfera (...) din sală a fost (...) schimbată de strădaniile și bombele lui Nicolau care la aproape 40 de ani insistă să ofere o pildă de dăruire colegilor săi mai tineri", se scria despre el zilele trecute în „Sportul".

Lui Horațiu Nicolau, sportiv de excepție, aceste rînduri, adunate într-un buchet omagial.

Mircea TUDORAN

RIVALUL LUI PANȚURU S-A RETRAS COMPLET

O figură cunoscută a pîrtiilor de bob, italianul **Eugenio Monti** — unul din rivalii (și prietenii) lui **Panțuru** — a decis să se retragă complet din viața sportivă. După o laborioasă activitate pe pistele de gheață pe care a cules — ca să nu amintim decît marile succese — șase medalii olimpice dintre care două de aur, Monti a anunțat, mai întîi, că nu va mai lua startul în concursuri. I s-a făcut propunerea să devină antrenorul întregului reprezentativ al Italiei și a acceptat, conducîndu-i pe boberii peninsulari la Sapporo. Dar, la începutul acestui sezon, el s-a hotărît să părăsească cu totul sportul care i-a adus atîtea satisfacții.

Rugat să continue activitatea de pregătire a boberilor din „squadra azzurra", Monti a declarat: „Sportul este mai frumos pentru cine îl face. Cînd îl privești de pe margine, credeți-mă, nu este atît de plăcut. Și cum eu nu mai sînt în stare să țin volanul bobului, este mai bine cred să plec cu totul. Dar dacă totuși unii tineri vor să vină la mine, să-mi ceară sfatul, îi voi primi cu plăcere". În continuare, Monti a ținut să precizeze că are încredere în succesorul său Aldo d'Andrea. „E un băiat care merge iare, nu se teme și care poate deveni un mare campion, deși concurența a crescut extraordinar de mult și în acest sport".

ȘTIAȚI CĂ...

...meciul de rugby dintre echipele belgiene Jambes și BUC s-a încheiat cu scorul de... 168-0? Și, totuși, nu este vorba de un record în materie. În 1886, în Anglia, într-un meci inter-școlar, cincisprezecele lui „Schools Ratford" a învins cu scorul de ...214-0 formația „Hills Court". Și asta, în condițiile cînd încercarea era evaluată cu trei puncte, și nu cu patru, ca acum.

...după 11 ani de activitate competițională, înotătoarea australiană Karin Moras, fostă recordmană mondială la 400 și 800, s-a decis să abandoneze înotul de performanță, argumentînd că este prea bătrînă? Karin Moras a împlinit în iunie... 18 ani!

Da, da, este adevărat: **Ilie Năstase** s-a căsătorit. Aleasa inimii lui este **Dominique Grazia**, al cărei nume, după cum vedeți, pare o ilustrare a înfățișării ei sau.. vice-versa. Căsătoria a avut loc, joi, la Bruxelles.

Sutele de mii de admiratori și admiratoare, cărora Ilie Năstase le-a oferit în ultimii ani atîtea satisfacții prin jocul său strălucit și prin victoriile sale de răsunet mondial, vor fi și acum alături de Ilie Năstase și de tînăra și frumoasa lui soție, urîndu-le fericire deplină.

Poate că unele admiratoare vor vărsa o lacrimă și vor trăi o clipă de amărăciune. Dar, numai o clipă. Sportul le-a învățat să primească cu eleganță, atît victoriile, cît și... înfrîngerile.

PE STADION ȘI PE STRADĂ...

Ne-am obișnuit ca la fiecare întîlnire cu sportivii — dincolo de perimetrele stadioanelor și ale sălilor — să le admirăm ținuta vestimentară, aproape întotdeauna modernă și elegantă, căci — nu e o noutate — bunul gust ține direct de educație.

Dincolo de maniera personală în care înțeleg să se îmbrace sportivii, mai există o latură, deloc neglijabilă, referitoare la modul în care se prezintă o echipă. Bineînțeles, nu ne referim la prezentarea pe teren, în echipament sportiv ci la îmbrăcămintea „de stradă".

Deseori „pestrița", această ținută face ca echipa respectivă să fie privită cu indiferență. Altfel se petrec, însă, lucrurile cînd întregul lot poartă costume identice. Fiecare trecător sau spectator este plăcut impresionat, admiră eleganța și ținuta sportivilor și îi privește, bineînțeles, cu mai mult interes.

Anul acesta am remarcat inițiativa baschetbaliștelor de la Rapid București care și-au confecționat (din veniturile personale) taioare identice, în culorile clubului. Le-am întîlnit, cu totul întîmplător, la Iași și am auzit cum multă lume se întreba: „din ce țară e echipa asta atît de elegantă?!"...

La turneul final al campionatului de handbal juniori, echipa Școlii sportive 2 București s-a aflat în centrul atenției tot grație... fustelor și bluzelor identice, ecusoanelor frumoase cu însemnele clubului. Tinerele handbaliste bucureștence își confecționaseră costumele tot din inițiativă proprie, cu banii lor...

Deci se poate ca și echipele de club să arboreze o ținută elegantă, menită să lase o impresie frumoasă în orașele unde susțin jocuri. Ideea aceasta nu e nouă, dar numărul celor care aderă la ea rămîne, totuși mic. Oare nu merită să fie luată în seamă și generalizată?

Al. H.

Baschetbalistele de la Rapid București, îmbrăcate în frumoase taioare, surid obiectivului aparatului de fotografiat. Să recunoaștem, eleganța lor poate stîrni invidii...

Foto: Ion MIHAICA

ȘI CERUL NU A MAI FOST GALBEN

Lui ILIE NĂSTASE

Și cerul nu a mai fost galben.
Bulgări de soare se sparg
De poarta inimilor,
Lovindu-ne cu pinteni de aramă.
Coroana din fir de mărgică,
Crainicul zorilor și-nclină
Cînd arpiga luptă te poartă,
Spre culmi de lumină.
În ochiuri de apă pierdute
Ne întîlnim pe noi și pe tine,
Pe cei care-au fost și pe cel care vine.
Măsura-mplinirii în noapte s-aprinde
Ca lacrima trudei, care cuprinde
Atîtea victorii. Legenda-ți se tese
Din caier de umbre și drumuri de astru,
Spre noi cerul se-arată albastru.

Gh. DUMITRU

DE NECREZUT...

M-am îndrăgostit de tenis în anii peregrinărilor clujene, cînd în romanticul parc Babeș alergam năuci și fericiți după niște mingi care porneau pe orbite nepreväzute.

Descoperisem, fără să ne dăm seama, o voluptate și o nouă lume de mișcare și eram încîntați că „jucînd" tenis, scăpam de un antrenament de pregătire fizică matinală.

Dar, cine ar fi gîndit vreodată că, peste ani, vom deveni pasionații și exaltații acestui joc pur, care seamănă atît de mult prin pașii pe care-i fac jucătorii, cu arta dansantă a tangoului?

Se știe cui datorăm această nouă „nebunie" în lumea sportului actual. Copiii joacă pe asfalt „tenis" cu mingi de celuloid, elevii în recreație își transformă cărțile și caietele în rachete, foștii sportivi își păstrează suplețea și bucuria de mișcare jucînd tenisul lui Țiri și Ilie.

De la notițe și scurte cronici despre tenis, ziarul „Sportul" a trecut la pagini întregi. Cartea în mare tiraj despre Cupa Davis și drumul spre ea, s-a epuizat într-o săptămînă. Televiziunea ne ține încordați zile și nopți, în fața ecranelor, purtîndu-ne prin toate țările lumii.

Termeni de regulament și denumiri de orașe și stadioane ne-au devenit tot atît de familiare, ca cele din lumea fotbalului.

Printre cei mai buni din lume. De trei ori finaliști în Cupa Davis. Victorii la Roland Garros, Wimbledon, Forest Hills. Turneele campionilor!

Nu, nu-i glumă. Tenisul a devenit sportul nostru nr. 1. L-am îndrăgit și ne mîndrim cu toții de victoriile lui. Suferim la înfrîngeri și ne facem noi speranțe, pentru viitor.

Puține discipline au robit vreodată la noi atît de spontan și deplin, lumea sportului. Mingile acestea grațioase, albe sau galbene, trimise cu măiestrie, peste fileul terenurilor de zgură, iarbă, ciment sau material plastic, parcurg cu inimile noastre arabescuri tulburătoare.

Jocul regilor și al nobililor cîndva — jeu de paume — a devenit astăzi bucuria simplă, fremătătoare și democratică a mulțimilor însetate de miracol și neprevăzut.

Cei care i-am intuit mai de mult frumusețea, sîntem acum bucuroși și mîndri și ne întrebăm în șoaptă, cînd vor veni zile asemănătoare și pentru o altă neînțeleasă magie a mișcării — schiul. Ion Țiriac care le-a practicat pe amîndouă, ne va înțelege.

Da, este de necrezut cum o minge mică, rotundă, doi oameni talentați și pătimași, cu rachetele lor ca niște ghitare moderne, au sucit capul pasionaților de sport din țara noastră.

Ai spune, dacă n-ai ști că nu-i așa, hipnotism în masă. Și chiar de ar fi așa, ce ne supără? Măcar de ne-am hipnotiza milioane de oameni pentru frumusețea și înțelepciunea sportului.

Dar, nu numai din tribune sau la televizor. Rachetele dăruite zîmbind pe sub mustață de Ion Țiriac, înseamnă mai mult decît răsplata unui răspuns corect. Ele sînt o invitație pe teren.

Și care dintre noi ar refuza invitația finaliștilor Cupei Davis? Tenisul este prea frumos, ca îndrăgindu-l să nu-i rămînem credincioși, nu o zi, nu un an, ci viața întreagă!...

VIRGIL LUDU

„URZICA", RĂDUCANU ȘI FOTBALUL...

Simpatizat și nesimpatizat, trecut într-o clipă din rai în iad și viceversa, în funcție de performanțele și... contraperformanțele sale, *Răducanu* rămîne unul dintre fotbaliștii noștri cei mai populari. Și, fiindcă tot ce este în legătură cu el, interesează, semnalăm iubitorilor fotbalului amuzantul interviu cu Răducanu, publicat în ultimul număr al revistei „Urzica", sub semnătura umoristului *V. D. Popa*.

Iată o întrebare și un răspuns din acest interviu:

— Oricărui om îi place să viseze. Care este visul d-tale?

— Încep să îmbătrînesc. Am terminat o școală bună și sînt maistru în construcții de căi ferate. Visez să fac un „Rapid" care să joace cu Ajax în finala Cupei campionilor europeni... Un pod de cale ferată n-aș face, căci nici eu n-aș trece peste el cu trenul.. Mai doresc ca băiețelul meu să știe cine a fost tatăl lui. Pentru asta, însă, trebuie să mai joc. Acum are doar trei ani. Odată, după ce m-a văzut pozat în „Flacăra", cu două mingi în brațe, m-a rugat: „Tată, dă-mi și mie o minge! Tu, două și eu, nici una?".

COUBERTIN ȘI SPORTURILE DE ECHIPĂ

Printre diferitele proiecte care circulă la ora actuală pentru modificarea programului olimpic este și acela de a se desființa probele de echipă, acțiune motivată de cuprinsul art. 8 din Regulamentul olimpic, care se pretează la o asemenea interpretare. Printre alte argumente pe care adepții acestei teze le aduc în sprijinul lor este și aceea că baronul **Pierre de Coubertin**, inițiatorul și creatorul Olimpiadelor moderne a fost un partizan al sporturilor individuale și că a respins permanent ideea sporturilor de echipă. Afirmația era total nefondată, ba chiar și-a găsit recent o dezmințire categorică. Arhivele sportive au arătat că în anul 1892, deci cu doi ani înainte de prima Olimpiadă, baronul de Coubertin a arbitrat meciul de rugby dintre Racing Club și Stade Français (44—3).

Precum se vede, părintele Olimpiadelor actuale pare să nu fi făcut nici o deosebire între sporturile colective și cele individuale.

PICĂTURI...

Totdeauna, un dribling în plus — înseamnă un gol în minus.

★

Apărătorii care „urcă" în atac — pot avea surpriza să li se înscrie, în poarta proprie, tocmai golul pe care îl urmăreau la adversar.

★

În fotbal „minutul adevărului" este numai minutul 91. Și chiar minutul 121, dacă au intervenit prelungiri.

Jucătorul care nu s-a odihnit în ajunul unei partide, se va odihni pe teren, în timpul meciului.

D. MORARU — SLIVNA

ÎNSEMNĂRI DE LA FINALA ȘAHIȘTILOR

COINCIDENȚE imposibil de prevăzut, ies la iveală dacă vom compara tragerea la sorți, efectuată înaintea începerii turneului final al campionatului național de șah, și rezultatele de la sfîrșitul întrecerii. Astfel, Partos a scos din urnă primul loc pe tabela de concurs și s-a clasat PRIMUL (el cîștigă a 36-a finală a campionatului la vîrsta de... 36 de ani): Vaisman — locul 12 și s-a clasat al 12-lea; Rotaru — locul 6 și a făcut 6 puncte; în sfîrșit Follert — locul 17 și... a pierdut 17 partide.

Mai îndrăznește cineva să afirme că șahul nu este un joc... matematic.

★

CÎTEVA SUPERLATIVE. Cele mai multe victorii: Ghițescu — 10; cele mai multe înfrîngeri: Follert 17; cele mai multe remize: Mititelu și Nacht — cîte 14; cea mai lungă serie de victorii: Ghițescu, Ciocâltea, Ghinda și Neamțu — 3 la rînd; de înfrîngeri: Follert — 10 de remize: Mititelu — 9. Fiecare jucător a cîștigat cel puțin o partidă, dar doi — Partos și Ciocâltea — n-au pierdut nici una.

★

ARBITRII au întîmpinat dificultăți în departajarea concurenților care au acumulat același număr de puncte. Ghizdavu și Mititelu, Mozes și Wolf au avut și „Sonnebornul" egal. S-a luat în considerație, pentru clasamentul oficial, numărul de victorii. Iată că o partidă cîștigată valorează (uneori) mai mult decît două remize...

★

O REMARCĂ spirituală: În timpul întîlnirii Bondoc — Follert, un suporter al sătmăreanului a exclamat: „Vai, Follert, nu trebuia să intre în acest final" (de partidă). Reicher, și el spectator, l-a corectat pe loc: „Follert nu trebuia să intre în... această finală!".

Și totuși, deși clasat pe ultimul loc, debutantul a făcut zile grele mai multor consacrați, inclusiv campionului Partos.

Valeriu CHIOSE

RĂSPUNDE Ion Poștașu

Dar, trebuie să fiți mult mai concentrați. Aveți milă de... spațiul nostru. Cu această recomandare, sînteți, oricînd, un oaspe interesant al acestei pagini sau al celei de fotbal.

ALFRED POJAR, BUCUREȘTI. Mi-ați cerut un răspuns scurt. Nu!

FLORIN CHEBAC, TECUCI. 1. „Guță" Iancu nu joacă nicăieri, în momentul de față. Oficial, el continuă, însă, să fie legitimat la F.C. Galați. 2. În meciul Franța — România, disputat la Paris și cîștigat de noi cu 2—1 (prin golurile înscrise de Frățilă și Dridea), poarta noastră n-a fost apărată nici de Mircea Constantinescu, cum spuneți dv., și nici de Coman, cum susține colegul dv., ci de Mihai Ionescu. Ca de obicei, cînd doi se ceartă al treilea cîștigă. Eu l. 3. Partida Frazier — Foreman va avea loc în ianuarie, în cazul cînd nu intervin lucruri noi, legate mai ales de plată împozitelor, care pot ajunge pînă la... 70% (dacă nu și mai mult!) din valoarea bursei.

CONSTANTIN OLARU, LUGOJ. Deosebit de interesantă comunicarea dv.: pescarul Carol Barabaș, din Lugoj, a pescuit în balta „Mondial", o știucă în greutate de... 12,500 kg! Probabil că

avea peste un metru. Dacă asemenea performanțe ar putea fi realizate în fiecare zi, pescuitul ar deveni sportul nr. 1 al bărbaților. La cerere nevestelor!

CORIN BIANU, BUCUREȘTI. Deși, evident, nu sînteți un debutant, totuși, ne-am îngăduit să reținem pentru această rubrică, reușitul dv. moment, intitulat „Tenis". Ne grăbim să-l dublicăm, în așteptarea unor noi... vizite în coloanele noastre:

Liniște, muritorilor!
Oameni în alb oficiază ritualul rachetei,
Acest ritual ateist
În care se proslăvește victoria!

MIHAI NICOLAU, TECUCI. Epigrama e slabă. Dv. spuneți că îmi păstrați un profund respect. Nu mai mic este respectul meu pentru dv. Propun ca, împreună, să-l respectăm și pe cititor!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de deznodămîntul neașteptat al semifi-

nalei dintre Tom Gorman și Stan Smith, din recentul „Turneu al Campionilor":

Deși este regretabil,
De-am da crez ecourilor,
Totuși, faptu-l explicabil
În... LUNA CADOURILOR!

MANEA EFTIMIU, BREAZA. Sînt de aceeași părere cu dv. și anume că, arbitrii noștri de fotbal sancționează mai repede așa-zisele hențuri în careu, care în majoritatea cazurilor sînt neintenționate, decît faulturile săvîrșite în suprafața de pedeapsă, cu ajutorul cărora apărătorii încearcă IN MOD DELIBERAT să oprească un atac advers. Să știți,

însă, că o parte din vină o au și... spectatorii, ei fiind cei dintîi care au o asemenea optică și exercitînd presiuni, în direcția aceasta, asupra arbitrului. Că onoratul „cavaler al fluierului" n-ar trebui să cedeze niciodată, ei să aplice regulamentul, asta e altă poveste. Dar, ce-am face, dacă toate arbitrajele ar fi perfecte? Ce-am mai discuta, la serviciu, a doua zi?

LUCIAN DUMITRIU, PITEȘTI. Îmi plac „ligamentele" și, nu de puține ori, încerc să le depistez, citind poeziile anume întocmite din revista „Rebus". Să vedem dacă cititorii descoperă trei fotbaliști care au jucat în meciul Steaua — F.C. Argeș, în acest început al pseudocronicii dv.: „Ambianță plăcută. Animație. La poarta stadionului s-a afișat mare anunț: meciul turului, dintre campioana țării și liderul turului. Echipele au intrat pe teren cu cîte un plan. Asta se vedea clar. F.C. Argeș și-a făcut socoteala că, printr-un lacăt elvețian cu belciug, ar închide toate căile de acces ale Stelei". (Pentru cititorii care n-au răbdare să descopere ligamentele, dăm în altă parte a paginii, numele celor trei jucători.

FREDERIC MOISES, RUPEA. Că de obicei, materialele dv. sînt impresionante prin bogăția și precizia datelor statistice.

Cele trei ligamente realizează numele următoarelor trei jucători: SĂTMĂNEAN, NĂSTASE, CIUGARIN.

„Miki" MIHĂILESCU „Fotbalistul cu o mie de... fețe"

● Un apărător și un înaintaș la fel de redutabil ● La „Sportul", între romantism și realitate ● Jucător și antrenor la Rapid

„Miky" Mihăilescu, ediția...

Atunci cînd stai de vorbă cu „Miky" Mihăilescu te emoționează dragostea și pasiunea cu care el evocă cele două mari iubiri ale sale: „Sportul studențesc" și „Rapid"... În glasul lui simți atîta duioșie, încît te întrebi cum este posibil ca sub aceste trăsături aspre, să se ascundă o inimă atît de caldă.

— Cînd mi-amintesc de „Sportul", povestește Mihăilescu, văd imaginea boemiei și a entuziasmului juvenil. „Sportul" era clubul cel mai sărac, dar toți jucătorii aveau inimi de aur... Ne lega pe toți dragostea de fotbal, ambiția, dorința de victorie. Plecam uneori la drum, în provincie, numai cu cîte o pîine neagră și mezeluri, la clasa treia, dormind pe bănci sau chiar prin plasele de bagaje...

— Care este „secretul" bunei pregătiri a fotbalistului?

— Jucătorul de fotbal este primul care își cunoaște defectele și calitățile. Deci el știe primul unde mai are de corijat și în ce direcție trebuie să-și îndrepte eforturile!

— Fotbalistul Mihăilescu afirmă-

ceste lucruri bazîndu-se pe propria sa experiență?

— Bineînțeles... Iată, eu cînd am venit în București, de la Călărași unde începusem fotbalul, mi-am dat seama că nu știu să trag cu piciorul stîng! Trebuia să întreprind ceva, altfel deveneam un jucător incomplet, mediocru. Și ce crezi c-am făcut? L-am rugat pe magaziner să-mi dea o minge, una din puținele mingi din magazia săracă a „Sportului". Am legat-o, apoi cu o șfoară, și oriunde mergeam, loveam mingea cu piciorul stîng... După un timp, șutam la fel de bine și cu stîngul și cu dreptul. Astfel am ajuns să joc și în echipa națională, din 1940 pînă în 1950.

— După cîte îmi amintesc, ești jucătorul care a trecut prin toate posturile unei echipe de fotbal...

— ...Afară de portar. La „Sportul" am jucat în toate compartimentele, iar în echipa națională am figurat ca inter (dreapta și stînga), mijlocaș (ambele posturi) și apoi fundaș (tot pe ambele părți)...

— Rapidul a fost a doua familie a dumitale, nu?

— Am jucat în Giulești din 1944 și tot aici mi-am încheiat cariera de fotbalist. De echipa feroviară mă leagă amintirea unora dintre cei mai buni dascăli ai fotbalului nostru (Braun, Steinbach, Bărătky și Ronnay) și a celor mai mari satisfacții sportive.

— Să trecem peste bucurii... Să vorbim de... decepții. Ai avut, oare, decepții în echipa Rapidului?

— Două mari de tot. Una ca jucător în 1948, cînd n-am reușit să luăm campionatul (U.T.A., cu Pall, Bonthady, Toth et comp. ne-a întrecut la... golaveraj!) și a doua ca antrenor, cînd „Arieșul-Turda" ne-a suflat pur și simplu cupa de la nas... Totul s-a datorat înfumurării noastre, iar deznodămîntul îl știți. La sfîrșitul celor 90 de minute, Arieșul saluta publicul bucureștean cu cupa-n mînă, iar noi nu mai nimeream drumul spre vestiare. În noaptea de pomină care a urmat după acest „șoc", am plecat la părinți... Dar în loc să mă dau jos din tren la Feteștl, am coborît la... Tulcea.

— În calitate de vechi rapidist, ce spui de „team"-ul giulești an din momentul de față?

— Echipa și-a găsit o formulă și important este faptul că în această formulă s-au încadrat tineri de certă valoare ca Grigoraș, Petreanu, Savu, Marin Stelian etc.

— Ai părăsit arena fotbalistică definitiv?

— N-aș fi vrut. Dar inima, în primul rînd, mi-a ordonat să mă feresc de emoțiile partidelor. Chiar la meciurile piticilor, te asigur, antrenorul Mihăilescu consuma aceeași doză emotivă ca și la cele mai importante partide ale echipelor vestite!... Mă mulțumesc acum să fiu din cînd în cînd, spectator... Dar și acolo în tribună, te rog să mă crezi, nu pot sta liniștit... Ce să faci? În noi, vechii fotbaliști, flacăra pasiunii arde pînă la capăt...

George MIHALACHE